

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **Ing. N. P.**, zast. JUDr. Jaroslavem Dobrem, advokátem se sídlem Praha 2, Čelakovského sady 8, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2007, č.j. MHMP 228039/2007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2008, č. j. 2 Cad 60/2007 – 37,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne ze dne 28. 5. 2008, č. j. 2 Cad 60/2007 – 37, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II.** Ustanovenému advokátu stěžovatele, JUDr. Jaroslavu Dobrovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 800 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru sociální péče a zdravotnictví, ze dne 13. 7. 2007, č.j. MHMP 228039/2007. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 11, odboru sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 26. 4. 2006, č.j. ODSPP/2006/915/ŠM, kterým prvoinstanční správní orgán nepřiznal žalobci jednorázovou dávku sociální péče na období měsíce prosince 2006.

Městský soud v Praze vycházel z následujícího skutkového stavu:

Žalobce podal dne 28. 11. 2006 žádost o poskytnutí dávky sociální péče za prosinec 2006. Usnesením ze dne 29. 12. 2006 byl žalobce Městskou částí Praha 11, odborem sociálních věcí

a zdravotnictví, vyzván ke sdělení termínu, kdy bude možno provést v žalobcově bytě sociální šetření majetkových poměrů do 8 dnů od doručení výzvy. V této výzvě byl rovněž poučen o tom, že pokud tak neučiní, může být dle § 7 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti (dále jen „zákon o sociální potřebnosti“), jeho žádost zamítnuta. Na tuto výzvu žalobce nijak nereagoval, proto Úřad městské části Praha 11 dne 26. 4. 2007 pod čj. ODSPP/2006/915/ŠM žalobci podle § 7 odst. 2 zákona o sociální potřebnosti jednorázovou dávkou sociální péče na období prosinec 2006 nepřiznal.

V podaném odvolání žalobce namítal, že v roce 2006 byly u něj provedeny čtyři exekuční řízení, a z toho důvodu je sociální šetření v bytě nadbytečné. Odvolání žalovaný zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalobce podle něj neosvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku sociální péče, neboť přes výzvu správního orgánu neoznámil termín pro provedení sociálního šetření. K odvolacím námitkám nebylo podle žalovaného možno přihlídnout.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu dospěl Městský soud v Praze k závěru o nedůvodnosti podané žaloby. Odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 12. 2007, č. j. 3 Ads 83/2007 - 98, kterým byla zmínuta kasační stížnost žalobce v obdobné věci. K námitce, podle níž k sociálnímu šetření v žalobcově bytě došlo ze strany jiných orgánů, zaujal Nejvyšší správní soud stanovisko, že šetření jiných orgánů se týkalo jiných záležitostí a bylo vedeno potřebou osvědčení jiných skutečností.

Namítal-li proto žalobce, že jeho nemajetnost je doložena čtyřmi bezúspěšnými exekučními řízeními, které v jeho bytě proběhly, pak je podle Městského soudu v Praze nutno poukázat především na to, že exekuční řízení bylo vedeno jiným orgánem než orgánem, který rozhodoval o dávce sociální péče a též za jiným účelem, tj. zjistit majetek, který by podléhal výkonu rozhodnutí. Zjišťování majetku pro potřeby exekučního řízení tedy nelze podle soudu zaměňovat za sociální šetření ve smyslu § 7 odst. 1 a 2 zákona o sociální potřebnosti.

Žalobce byl řádným způsobem vyzván ke sdělení termínu sociálního šetření a zároveň byl poučen o následcích v případě jeho neumožnění. Na tuto výzvu žalobce nereagoval. Soud tak nezjistil v rozhodnutí žalovaného žádnou nezákonnost. Návrhu na výslech pracovnice Úřadu městské části Praha 11 soud nevyhověl, neboť jej shledal nadbytečným (měl prokazovat jiné skutečnosti, než které byly vzaty za podklad napadených správních rozhodnutí); námitkou, podle níž proběhlo v žalobcově bytě sociální šetření v roce 2002, se soud nezabýval, neboť ji žalobce vznesl teprve dne 28. 5. 2008, tj. po lhůtě pro podání žaloby.

Rozsudek Městského soudu v Praze napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností. Ze strany správních orgánů obou stupňů se podle jeho názoru jedná o formalistický přístup k jeho potřebám a sociální potřebnosti, bez jakéhokoli zkoumání souvislostí a podmínek pro poskytnutí příslušných dávek. V § 7 odst. 1 zákona o sociální potřebnosti není přesně uvedeno, jakým způsobem orgán rozhodující a poskytující dávky sociální péče ověřuje skutečnosti rozhodné pro jejich poskytování. Stěžovatel je přesvědčen, že tyto skutečnosti doložil dostatečně.

Smyslem zákona o sociální potřebnosti je poskytnout potřebným takové dávky a možnosti, aby byla zachována určitá životní úroveň občanů. Stěžovatel si je vědom, že určitý systém a pořádek v této oblasti je nutný, neboť dávky jsou financovány z daní občanů, na druhou stranu by však při rozhodování o nárocích na ně neměli být oprávnění zatěžováni nadměrným prokazováním svého nároku, jak se děje v případě stěžovatele. Soud podle stěžovatele pochybil i tím, že odmítl provést důkaz výsledkem pracovnice prvoinstančního správního orgánu,

jak stěžovatel navrhoval. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu stěžovatelem uplatněných stížných bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel napadá rozsudek Městského soudu v Praze z důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., konkrétně pro vadu řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Podle § 1 odst. 1 zákona o sociální potřebnosti se považuje občan za sociálně potřebného, jestliže jeho příjem nedosahuje částek životního minima stanovených zvláštním zákonem a nemůže si tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním.

Podle odstavce 3 tohoto ustanovení se zvýšením příjmu vlastním přičiněním rozumí zvýšení příjmu a) vlastní prací, b) řádným uplatněním zákonných nároků a pohledávek a c) prodejem nebo jiným využitím vlastního majetku. Splnění podmínky spočívající v prodeji nebo jiném využití vlastního majetku se pak nevyžaduje mimo jiné u movitých věcí, které nepodléhají výkonu rozhodnutí podle zvláštního zákona (odkaz na §§ 321 a 322 občanského soudního řádu). Podle § 322 odst. 1 o. s. ř. se z věcí, které jsou ve vlastnictví povinného, nemůže týkat výkon rozhodnutí těch, které povinný nezbytně potřebuje k uspokojování hmotných potřeb svých a své rodiny nebo k plnění svých pracovních úkolů, jakož i jiných věcí, jejichž prodej by byl v rozporu s morálními pravidly.

Podle § 7 odst. 1 zákona o sociální potřebnosti je žadatel o dávku sociální péče nebo příjemce dávky sociální péče povinen osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu, dát písemně souhlas k ověření těchto skutečností a na výzvu se osobně dostavit k příslušnému orgánu, nebrání-li tomu těžko překonatelné překážky, zejména zdravotní stav. Tato povinnost platí obdobně pro společně posuzované osoby.

Podle § 7 odst. 2 citovaného zákona nesplní-li žadatel o dávku, příjemce dávky nebo společně posuzovaná osoba ve lhůtě stanovené příslušným orgánem povinnosti uvedené v odstavci 1, může být po předchozím upozornění žádost o dávku sociální péče zamítnuta, výplata dávky sociální péče zastavena nebo dávka sociální péče odejmuta.

Podle § 50 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), mohou být podklady pro vydání rozhodnutí zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

Podle odst. 4 citovaného ustanovení pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

O věci uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Již dříve Nejvyšší správní soud judikoval, že majetkové poměry žadatele o dávku sociální péče podle zákona o sociální potřebnosti [s ohledem na § 1 odst. 3 písm. c) tohoto zákona], není nutno ověřovat místním šetřením v jeho bytě bezpodmínečně ve všech případech, kdy je ve vztahu k němu rozhodováno. Skutečnosti ověřované tímto způsobem lze prokázat i jiným důkazním prostředkem (např. úřední listinou), případně mohou být správnímu orgánu známy z předchozí úřední činnosti (podle rozsudku ze dne 19. 2. 2009, č. j. 3 Ads 133/2008 - 70, www.nssoud.cz).

Podle citovaného rozhodnutí je místní šetření jedním z prostředků, které má správní orgán k dispozici za účelem ověření rozhodných skutečností. V případě řízení o dávku sociální pomoci je takové šetření prováděno s cílem zjistit skutečné sociální a majetkové poměry žadatele, zejména s ohledem na § 1 odst. 3 písm. c) zákona o sociální potřebnosti, tedy zda nemá žadatel možnost zvýšení příjmu prodejem nebo jiným využitím vlastního majetku. Přitom zákon v odstavci 4 téhož ustanovení doplňuje, že prodej nebo jiné využití vlastního majetku se nevyžaduje, pokud by se jednalo o movité věci nepodléhající výkonu rozhodnutí.

Na základě výše uvedeného pak dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „protokoly o bezvyslednosti soupisu“ sepsané soudním vykonavatelem v místě žadatelova bydliště v rámci exekučního řízení mohou podle okolností vyloučit potřebu provedení sociálního šetření, neboť prokazují tytéž skutečnosti, které jinak správní orgán ověřuje právě cestou místního šetření. *„Předmětem zájmu soudního vykonavatele, stejně jako orgánu sociální péče, je zjistit, zda, a pokud ano, jakými movitými věcmi je vybaven byt stěžovatele. Pokud tedy stěžovatel předložil v průběhu správního řízení výše citované listiny (prokazující jeho faktickou nemajetnost), bylo povinností správního orgánu se těmito zabývat jako standardními důkazy ve smyslu § 53 správního řádu, jejich obsah vyhodnotit a do odůvodnění rozhodnutí zahrnout úvahu o tom, co bylo možno z těchto důkazů pro danou věc vytěžit.“*

Je proto třeba odmítnout argumentaci Městského soudu v Praze, podle níž je projednávaná věc prakticky shodná s věcí sp. zn. 3 Ads 83/2007. Není tomu tak. Věc sp. zn. 3 Ads 83/2007 sice vykazuje jisté podobnosti s nyní souzenou věcí (včetně osoby stěžovatele a problematiky aplikace § 7 zákona o sociální potřebnosti v souvislosti s odmítnutím umožnit místní šetření správnímu orgánu). Ve věci sp. zn. 3 Ads 83/2007 ovšem stěžovatel odůvodnil svou neochotu umožnit místní šetření jeho „opakováním“ ze strany různých orgánů veřejné správy (OSPOD, Policie ČR), jejichž smyslem bylo zjištění skutečností odlišných od těch, které jsou rozhodné pro danou věc, tj. nárok na dávku sociální péče. Tyto „důkazy“ tak neprokazovaly z hlediska daného řízení relevantní skutečnosti, a žalobní (kasační) námítky stěžovatele tudíž nemohly obstát. Situace v projednávané věci je však odlišná, neboť stěžovatel v průběhu řízení předložil důkazy, jež jsou plně způsobilé prokázat skutečnosti, které jsou jinak předmětem ověření cestou místního šetření realizovaného orgánem sociální péče.

Městský soud v Praze tedy pochybil, pokud namítané listiny shledal pro dané správní řízení nepoužitelnými. Povinností správního orgánu naopak bylo tyto listiny si od stěžovatele vyžádat (nejsou součástí správního spisu), zvážit jejich význam pro projednávanou věc a podle okolností (relevance obsahu navržených listinných důkazů) buď na provedení místního šetření trvat, nebo na základě těchto listin ve věci rozhodnout. Důvod kasační stížnosti vymezený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je tedy naplněn.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je tento soud vázán názorem

vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí rozhodne také o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti, tj. písemné podání soudu, ve výši 500 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 800 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 26. srpna 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu